

To jemné
co prohořívá hrubým
to jediné
co z mého slova zbývá
co pramení a proplétá se hrudí
co i tebou hne a dělá
že jsi živá

Jako dloihá vlna
co tiší klokot splavů
se rozlívám
a po ramenou stékám
a očima se opřu o tvou hlavu
za peřejemi prám
a pod ním řeka

Vypínám se
prostěradlo v rukou starých žen
svým mizím
nosem ven
a kolena ti skrčím do kolen

Budu
tvůj kabát, křeslo, šála, peřina
za tvými boky známá krajina
se hřát

V dojemném
darovaném chudým
v tom jediném
co čas od času zbývá
když jedna spí, je, obejmutá druhým
nad vodopádem pták
a pod ním ti dva